

andre Mindretal her i Landstinget ere i absolut Minoritet, kunne vi jo ikke gøre noget derved; naar Venstre, sekunderet af det frikonservative Parti, ønsker at behandles paa den Maade, er der ingen Mulighed for os andre for at modsætte os det. Vi maa finde os deri. Det gaar jo altid paa samme Maade. Vi kende saa godt Behandlingen af disse Lovforslag. Først rejser den ærede Ordfører for Højre sig og siger nogle Ord om Lovforslaget — ikke ret mange, da han i Forvejen ved, at det ikke nytter noget. Somme Tider taler han om, at der burde nedsættes et Udvalg. Saa rejser den ærede Ordfører for Venstre sig. Han finder, at der aldeles ikke kan være Tale om at gaa til Nedsættelse af et Udvalg, og mener heller ikke, at der er noget at udsætte paa det vedkommende Lovforslag, hvad man kan forstaa, da han jo hører til samme Parti som Flertallet i det andet Ting. Endelig kommer Ordføreren for de frikonservative, som er fuldt enig med Venstre om, at der ikke er Tale om, at der behøves noget Udvalg, man kan ganske rolig tage Lovforslaget, som det foreligger. Saa rejse undertiden min ærede Kollega i saa Henseende, det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andersen), og jeg os og sige nogle Ord, ganske sikkert med fuld Bevidsthed om, at ikke et Menneske bryder sig det mindste om, hvad vi sige. Jeg kan trøste mig med, at det for den Sags Skyld ikke gaar os værre, end det gaar Ordføreren for Højre og de andre; man hører ikke videre efter, hvad de sige. Jeg kan ogsaa trøste mig med, at det ikke gaar bedre til i andre Lande; i hvert Fald ved jeg, at Forholdet i Frankrig skal være ganske som her. Der har man noget, som kaldes le bloc. Jeg tror, at det korrekt oversat paa Dansk vilde hedde Klumpen. Naar Blokken i Frankrig har bestemt, hvad der skal ske, er det afgjort. Noget lignende hører vist til parlamentarisk Skik og Brug, det er noget, som man ikke kan forandre, men jeg synes nok, at man kunde vise en lille Smule mere Høflighed over for os, og det forekommer mig, at man i alt Fald over for et saadant Lovforslag som dette kunde anvende en anden Behandlingsmaade, saa at vi fik det tidligere herop. Det kunde jo udarte saaledes, at Landstingsmændene kunde blive hjemme de 5 Maaneder af Aaret og saa i Marts Maaned behandle alle Lovforslagene paa en Gang. Det vilde ikke være heldigt. — Hvad selve Lovforslaget angaar, har det glædet mig — som jeg sagde før — at der er Tale om noget

højere Lønninger, men det forekommer mig stadig, at de Lønninger, der bydes, ere alt for lave. Der er enkelte Ting, der se ret snurrige ud, saaledes at man tillægger Skovriderne foruden deres Embedsboliger en vis Jordlod. Hvem der kender til Forholdene vide alle sammen, at den Jord, Skovriderne have, slet ikke nytter dem noget, men snarere er til Tab for dem. Saa staar der endvidere, at de oppebære 15 pCt. af Haarvildtets og 25 pCt. af Fuglevildtets Værdi. Jeg stod i den Formening, at der hverken var Haarvildt eller Fuglevildt i de danske Statsskove, det er i alt Fald en meget ringe Trøst. Det forekommer mig, som sagt, at de Lønninger, der bydes, ere for smaa. — Jeg skal dernæst fremsætte en enkelt Udtalelse om Overførsterne. Jeg antager, at de fleste ærede Medlemmer have læst en lille Pjece af Professor Prytz, som jeg synes er yderst fornuftig. Han udtaler der, hvad jeg tror de fleste, der kende nøjere til Forholdene, ere enige i, at naar man først gaar til at afskedige en enkelt af Overførsterne, vilde det være bedre at afskedige dem alle og i Stedet derfor at faa en Skovdirektør. Der er ingen Tvivl om, at en vellønnet og dygtig Skovdirektør vilde gøre langt mere Gavn end Overførsterne. Jeg skal ikke sige det mindste ondt om disse, jeg tror tværtimod, at man med Sandhed kan sige, at de Overførstere, vi have haft og endnu have, ere en Pryd for det danske Skovvæsen. Men saaledes som Stillingen i det hele er, medfører den, at de absolut maa gøre mere Skade end Gavn. Hvis Skovriderne i Statsskovene, paa samme Maade som overalt i de private Skove, kunde faa friere Hænder til Underhaandssalg, saa er jeg overbevist om, at Indtægterne vilde blive langt rigeligere, end Tilfældet er for Øjeblikket. Jeg tror, at de allerfleste af vore Skovejere vilde være meget utilfredse med at have lignende Indtægter som dem, Statens Skovdistrikter give, og jeg er, som sagt, overbevist om, at naar Skovriderne fik friere Hænder, vilde Indtægterne samtidig dermed stige betydeligt. — Lønningerne synes mig ikke heldige, det forekommer mig at være for lidt, naar Skovridernes Løn skal begynde med 2,600 for langsomt at stige til 3,800. Det er i sig selv en saa lille Løn, at Skovriderne, naar de have Familie, næsten maa lide Nød. De have det jo anderledes end saa mange andre Embedsmænd, idet de bo paa Landet langt fra Byerne og langt fra Skolerne. Dersom derfor en Skovriders ønsker at sende sine Børn i Skole, og han